

Tom Puss – Kusinerna från Drollebygd (Episod 79, 3335–3396)

79 episoden, 62 strippar, publicerat i DN 1958-09-30—1958-12-11 och 1989-08-28—1989-11-08

En dag hade Bumble och Tom Puss tagit en riktig långpromenad över heden. Bumble drog djupa andetag när de åter nalkades bebyggda trakter och slottet Bumblestone Castle reste sina vördnadsbjudande murar framför dem.

— Fantastiskt vad man blir vaken av frisk luft! sade han.

— Vaken? sade Tom Puss. Vad menar ni, herr Oliver? Har ni inte varit vaken ända sedan i morse?

— Du förstår inte, unge man, sade Bumble. Jag menar att man vaknar till medvetande om sina plikter.

— Hm, sade Tom Puss medan de gick in genom porten. Och vilka plikter menar ni?

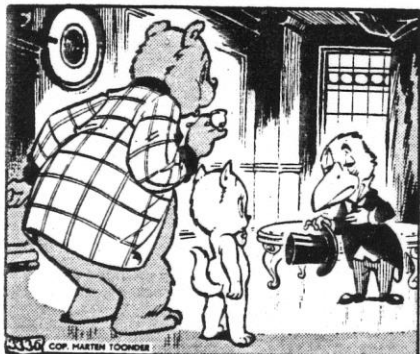
— Vilka? upprepade Bumble. Tja

— plikter mot änkor och faderlösa, till exempel.

— Ursäkta att jag besvärar, herr Oliver, sade betjänten Josef som mötte dem i hallen. Men ni har besök av en herre som säger sig bringa sorgliga tidender.

Och när de kom in i vardagsrummet satt där mycket riktigt en synnerligen sorgsen figur och väntade på dem.

— Mitt namn, sade besökaren i dämpad ton, är Drenkman. Från advokatfirman Drenkman, Drenkman, Drenkman & Drenkman.

— Det var väldigt, sade Bumble deltagande.

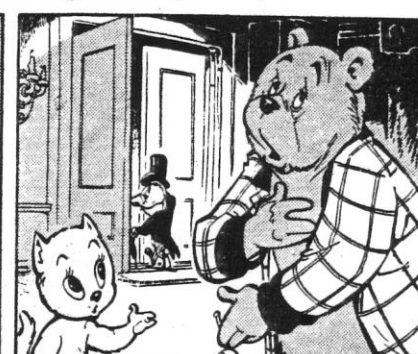
— Ja, sade hans gäst med en suck, jag bringar förvisso sorgsamma tidender. Er käre onkel Ambrosius har gått hädan i sitt

sjuttiononde år och i ett raserianfall.

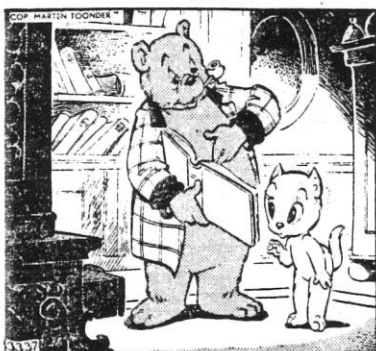
— Det var värst... sade Bumble. Ja, inte för att jag kände den gamle mannen närmare, men det är säkert mycket sorgligt ändå.

— Han lämnade ingenting efter sig, fortsatte Drenkman bedrövad, utom sin fattiga bondgård i Drollebygd.

— Menar ni att han var en vanlig bonde? undrade Bumble.

— Nej, sade advokaten, till professionen var han en "spetsdrivare", men det är mig obekant vad det egentligen innebär. Emellertid önskar jag er styrka i er svåra stund. Själv måste jag gå nu. Farväl!

— Ja, jag må då säga att den där advokaten slog verkligen an en hjärterot, sade Bumble sorgmodigt.

— Tro det? sade Tom Puss. Ni kände ju knappt er onkel Ambrosius.

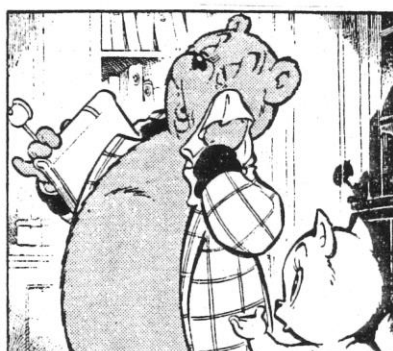
— Asch, ni tanklösa ungdomar! sade Bumble. Han öppnade en låda och fick fram ett gammalt dammigt familjealbum.

— Titta, sade han. Livia, den äldsta av mina tre små kusiner. Här är hon ett år gammal. Är hon inte en riktig liten raring!

— Möjligen, sade Tom Puss, men det var längesedan.

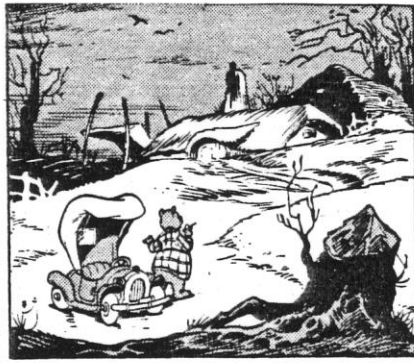
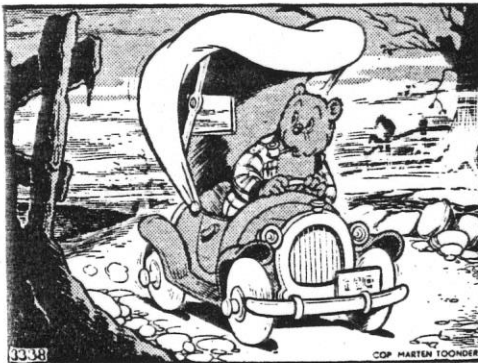
— Vad du uttrycker dig hjärtlöst! utropade Bumble. Tänk på att jag har ansvar för dessa stackars små

faderlösa släktingar i deras eländiga bondgård!

— Hm, sade Tom Puss. Advokaten sade att er onkel var en "spetsdrivare". Jag vet inte vad det betyder, men...

— En gentleman vet sin plikt! utropade Bumble som inte hört på. Jag reser omgående till Drollebygd.

Det blev en lång bilfärd och inte förrän sent på eftermiddagen nådde Bumble fram till Drollebygd. Kyliga dimslöjor drog över ångarna och från ett risigt träd hördes en kråka kraxa.

— Det är alltså i denna dystra trakt som mina små kusiner har måst växa upp, tänkte Bumble.

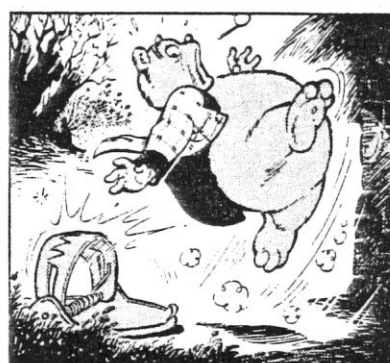
Vilken sorglig miljö för småttingarna!

Drollebygd var ingen utpräglad jordbruksbygd. Där tycktes faktiskt bara finnas en enda bondgård, den som onkel Ambrosius innehåft. Den var dessutom rejält förfallen.

— Stackars gamle fattige onkel Ambrosius! mumlade Bumble och steg ur Gamla Farten. Här har han

kämpat hela sitt liv i sitt anletes svett för att skaffa brödföda till tre små hungriga munnar — och nu är han borta!

— Men, fortsatte han med högre röst och rätade på axlarna, här kommer gamle trogne kusin Oliver till undsättning. Tänk vad lilla Livia ska bli glad att få se mig igen!

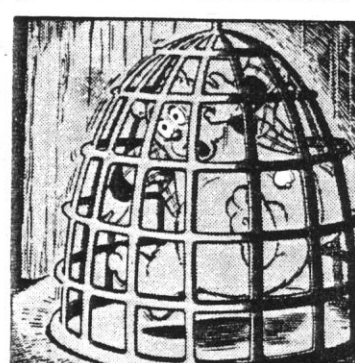
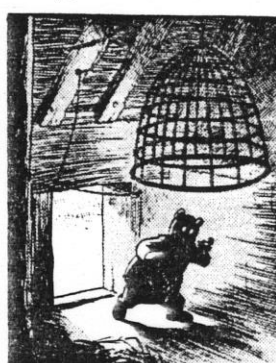
— Vilken överraskning det ska bli för småttingarna! skrockade Bumble och knackade på boningshusets dörr. Vad mina kära små kusiner ska bli glada när deras gamle släkting Oliver B. kommer till deras hjälp!

Ingen besvarade hans knackning så han knackade en gång till,

hårdare. Fortfarande inget resultat.

— Hm, tänkte han. Egendomligt. Jag får försöka med en annan dörr. Kanske de små krabaterna krupit ihop i ladans hö för att hålla sig varma — eller också har en massa brutala fordringsägare redan varit här och skrämt upp dem.

Han gick runt husknuten för att leta efter en annan dörr. I den glåmiga dagern observerade han inte att en träd var spänd över stigen, men han blev intensivt medveten om att saker och ting inte var som de borde vara när han slet av träden och en slagfälla slog ihop med en otäck smäll bara några millimeter från hans fot...

— Kära nån — en björnsax! flämtade Bumble och strök svetten ur pannan. Farliga saker att omge sin boning med! Fast jag kan inte riktigt anklaga mina stackars kusiner för allmänfarlig vårdslöshet... de har ingen far längre, de är ensamma och hjälplösa, och då

är det ju lätt att se fiender överallt...

Han fick syn på en annan dörr. Den var inte stängd som den första, den stod tvärtom inbjudande på glänt, men efter chocken nyss var Bumble nu betydligt försiktigare.

— Hallå? ropade han genom dörrspringan. Är någon hemma?

Men inifrån det mörka huset kom bara ett dött eko av hans egen röst. Beslutsamt sköt han upp dörren och steg in.

Då hördes ett gnisslande ljud över hans huvud och innan han visste ordet av kom en tung järnbur brakande från ovan och fångade honom!

– Hjälp! skrek Bumble och då öppnades en dörr och två bistra figurer uppenbarade sig med osäkrade gevär i händerna.

– Hjälp! skrek Bumble. Någonting har fallit ner här! Jag sitter fast. Hjälp mig ut!

– Du skulle må då! sade den ene främlingen hånfullt. Men inbilla

dig ingenting. Såna som dej känner man nog till, sörru!

– Men jag är ju bara en besökare, invände Bumble. Jag letar efter barnen till min käre gamle onkel Ambrosius.

– Hörde'ru? flabbade den andre främlingen. Han menar oss!

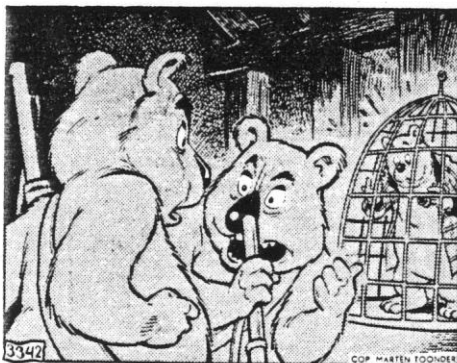
– Är... är ni mina kusiner? stammade Bumble.

– Skulle väl vara det i så fall, flinade den andre. Det här är Hink och jag är Hank, och vem är du själv?

– Jag är kusin Oliver, sade Bumble. Jag är här för att hjälpa er.

– Hjälpa oss? flabbade kusinerna. Lägg av, kryp! Såna som dej känner man nog till!

– Hörde'ru? sade Hink till Hank. Han säger att han är våran kusin Oliver!

– Det är sant, försäkrade Bumble. Men släpp ut mig ur den här buren först! Sedan ska jag förklara alltsammans.

– Jo det skulle'ru gilla, va? fnös Hank. Men inbilla dig ingenting!

Släktingar ska man inte lita på.

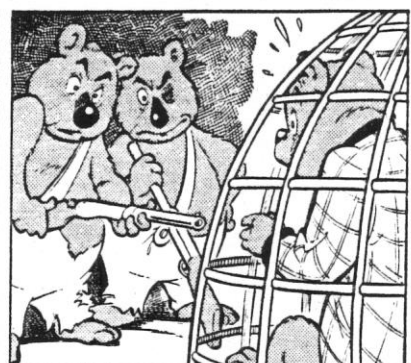
Därmed blängde han surt på sin tvillingbror Hink.

– Vad menar'u? morrade denne.

– Det vet du förbannat väl! snäste Hank. Du snöt min klocka!

– Din klocka? vrålade Hink. Den tillhörde ju gubbfasen!

Och i nästa ögonblick var de

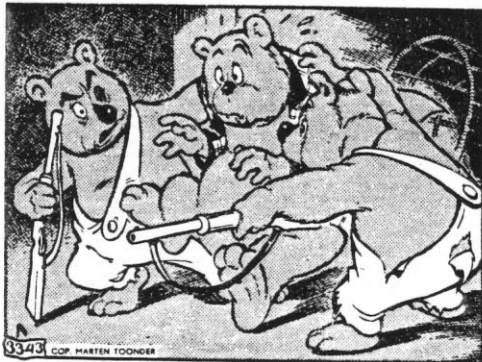

invecklade i ett förbittrat slagsmål.

– Kära nån, stönade Bumble. Är det så här stackars gamle onkel Ambrosius små barn har måst växa upp? Fruktansvärt!

Då slutade slagsmålet lika plötsligt som det börjat.

– Just det, sade Hink. Men frågan är vad vi ska göra med dig!

Tvillingarna Hink och Hank lyfte undan järnburen och grep sin kusin i kragen med hårda nävar.

– Hjälp... kved Bumble. Vad tänker ni göra?

– Vad tänkte DU göra? undrade Hink. Varför kom du hit?

– Vad hade du för skumma planer? morrade Hank.

– Skumma planer? upprepade Bumble. Vad menar ni? Jag har kommit för att hjälpa er, ingenting annat! När jag fick veta att er käre gamle far avlidit så tänkte jag som så att jag gör en visit i Drollebygd och erbjuder er och er syster Livia att få komma och bo en tid på Bumblestone Castle medan ni

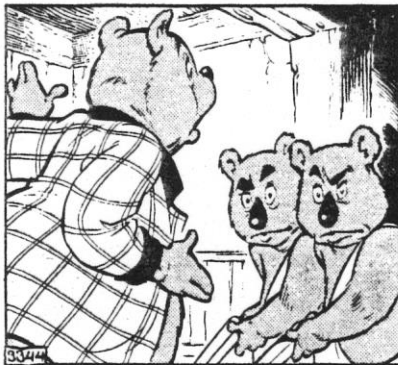

startar ett nytt och lyckligare liv.

– Tro det? sade Hank efter en stunds förbryllad tystnad. Och vad skulle det kosta?

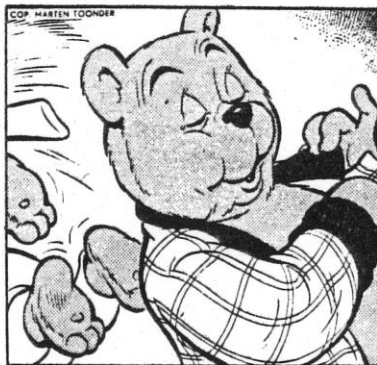
– Kosta? sade Bumble. Ingenting, så klart! Pengar är inget problem för en gentleman.

– Lägg ägg! fnös Hink. Gratis! Tror du inte vi vet vad du är för en!

Bumble gjorde ännu ett försök att förklara sig.

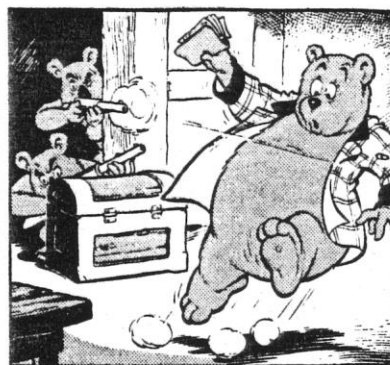
— I och för sig förstår jag er misstänksamma hållning, försäkrade han. Ni har haft en hård uppväxtid och har antagligen aldrig fått möta en gentleman av hög andlig resning. Men här är jag i alla fall — er egen kusin Oliver B. Bumble! Beredd att lätta varje

börda som kan tänkas trycka er! Pengar är inget probl...

Han trevade i innerfickan. Tvillingkusinerna reagerade blyxtsnabbt. Inom en bråkdel sekund hade de tagit betäckning och öppnat en våldsam kanonad. Kulorna visslade omkring den arme gentlemanen.

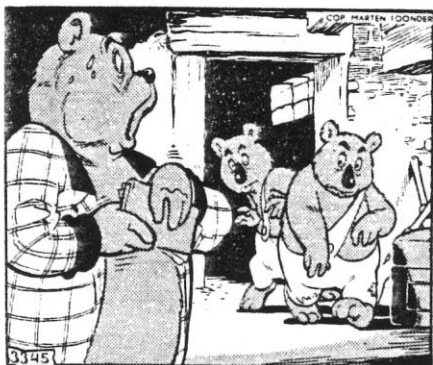
— Släpp den där revolvern! vrålade Hink.

— Vi vet nog vad du är för en typ! röt Hank.

— Men det är ingen revolver! skrek den vettskrämde gentlemanen. Det är ju bara min plånbok jag ska ha tag i!

— Han har rätt, muttrade Hink och inställde korselden. Titta, han har pengar med sig! Alldeles helgalen.

— Tr... tro mig, kära kusiner, stammade Bumble och viftade med sin tjocka plånbok. Pengar är inget problem för en gentleman. Jag är villig att betala vad som helst för att försöka gottgöra den bittra uppväxt ni fått genomlida i denna usla bondgård. Jag känner mina släktförpliktelser! Ni kan lita på

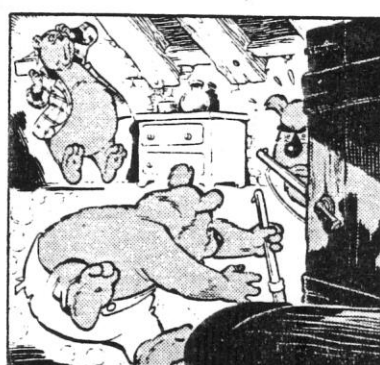

mig!

Hink och Hank sänkte gevären och såg ganska förvirrade ut.

— Det är pengar! muttrade Hink. — Ja — äkta pengar för omväxlings skull, medgav Hank.

— Och dom tillhör oss fortsatte Hink, men Hank uppfångade en girig glimt i hans öga.

— Jaså'ru! morrade han. Du tänker lägga rabarber på alltihop själv! Tror du inte jag genomskådar dej! Men jag ska visa dej vem som bestämmer här i huset!

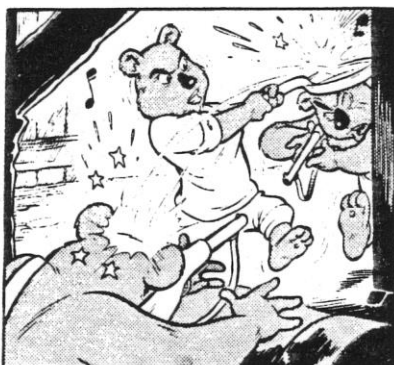
Han grep efter sitt gevär, men Hink hade redan fått tag i sitt och så började skarpskyttet på nytt.

— Så hemskt — ingen vågar lita på någon nu för tiden, klagade Bumble. Varför ska alla vara så misstänksamma när jag ju bara vill göra gott?

Dörren öppnades och en ovärdad flicka kom in i rummet med en stekpanna i handen.

— Du måste vara Livia! utropade

Bumble. Snälla du, gör något!

— Han har pengar med sig! vrålade Hink utan att avbryta målskyttet på Hank.

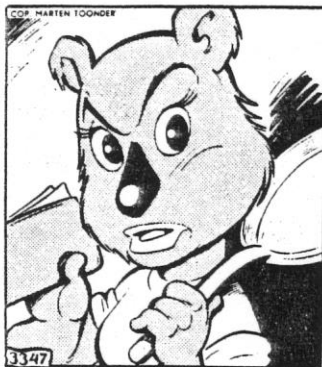
Livia rusade genast fram och slog sina småbröder medvetlösas med en rutinerad stekpannesving.

— Hur många gånger, skrek hon, ska jag behöva tala om för er att ni inte får skjuta skarpt inomhus!

— Och du! fortsatte hon och vände sig ilsket till Bumble. Det är ditt fel alltihop! Det var du som kom hit och gaddade ihop mina bröder mot varandra. Jag hörde nog genom dörren vad du sa. Ge hit pengarna!

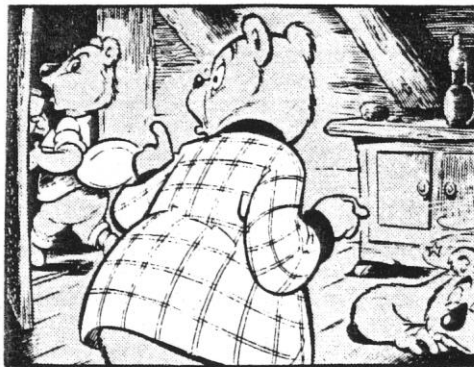
Och därmed snappade hon åt sig Bumbles plånbok.

— Jodå, jag hörde dig nog! sade kusin Livia. Du är kusin Oliver och du tror att du kan komma hit och bära dig åt hur som helst bara för att du har en massa pengar.

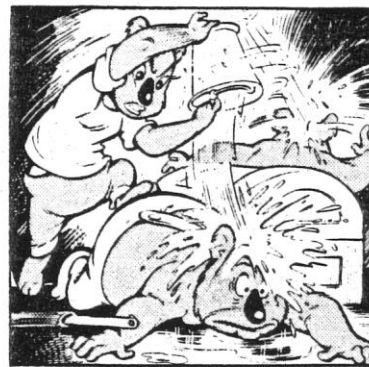
— Ge mig plånboken! klagade Bumble. Jag har ju bara kommit för att...

— I den här familjen, avbröt

Livia, är det jag som håller i pengarna! Jag sköter hela hushållet. Karlar ska göra som dom blir tillsagda, begrips?

— Men jag är ingen karl, protesterade Bumble. Jag menar att jag är en gentleman — och som sådan måste jag förresten säga att jag på det högsta ogillar ditt beteende.

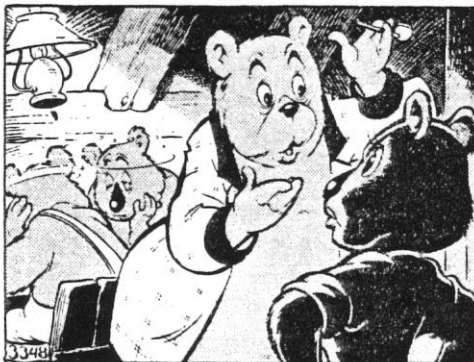

Stjäl min plånbok och slå dina bröder medvetslösa!

— Äsch, dom! snäste Livia. Dom ska jag snart få fart på!

Och därmed tömde hon en hink vatten över Hink och Hank.

— Nu kvicknar dom till, dess värre, sade hon. Karlar! Duger bara till att slåss och skjuta sönder möblerna!

Medan Hink och Hank hämtade sig efter den systerliga omklappningen försökte Bumble än en gång förklara sig.

— Jag är här för att hjälpa dig och dina bröder, försäkrade han. Jag inbjuder er härmed alla tre till Bumblestone Castle!

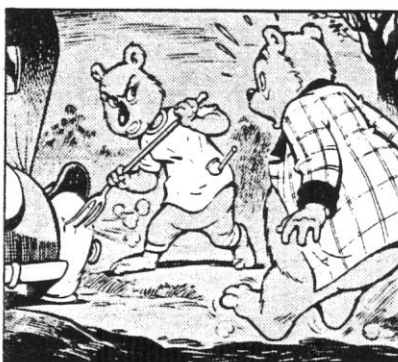
— Och vad har du för beräkning med det? frågade kusin Livia kallt.

— Jag har ingen beräkning alls! utropade Bumble sårad. Jag vill bara vara vänlig, och förresten står min bil redan här utanför.

— Dina pengar stannar i mitt förvar tills jag blir klok på vad du är ute efter, sade Livia. Var står din bil?

Bumble visade henne genast var

han parkerat Gamla Farten utanför huset.

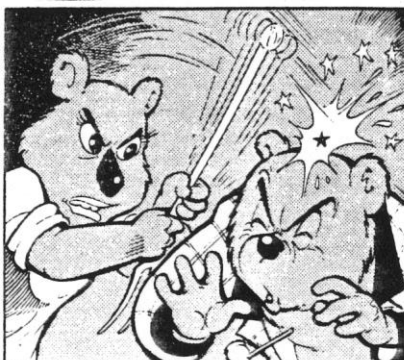
— Och jag tror nog att vi kan klämma in oss i den allihop, sade han.

— Så att du lättare ska kunna råna oss, va? fråste Livia och körde en högaffel i bakdäcket. Känn dig blåst, kusin!

— Men snälla kusin Livia, utbrast Bumble, varför stack du sönder mitt däck?

— Därför att om du lyckats lura in oss i den där bilen så hade du rånat oss allihop! svarade hon. Jag känner till världen, inbilla dig inget annat! Och jag känner i synnerhet till sådana typer som du!

— Kära nån, suckade Bumble. Hur ska jag någonsin kunna övertyga er om att jag bara vill väl och att jag kommit hit enbart för att göra er alla lyckliga? Pengar är inget problem för mig — och förresten har ni ingenting jag kan råna er på.

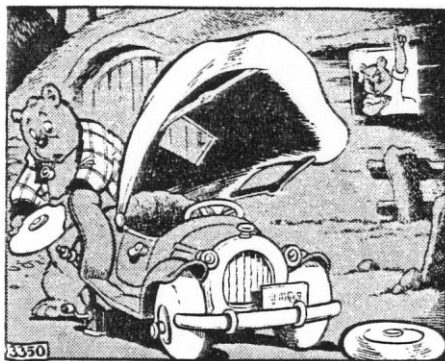
— Hur vet du det? fråste kusinen.

Du har förstås kommit hit för att spionera på oss!

Därmed klappade hon till Bumble i huvudet med högaffeln och stormade in i huset igen.

— Kära nån, kved Bumble. Nu börjar jag förstå varför mina släktingar kallas "spetsdrivare!" Till och med deras misstänksamhet är driven till sin spets.

Med en tung suck plockade Bumble fram reservdäcket.

— Och sedan kan du försvinna härifrån! skrek Livia från ett fönster. Vi vill inte veta av dig här! Vi vill inte ha vår mat förgiftad eller något sånt. Vi känner nog till såna typer som du!

Bumble svarade inte, men kort

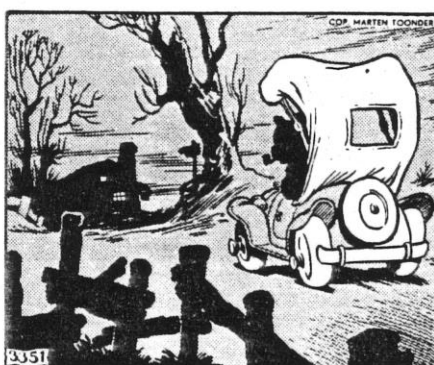
därpå hörde han hur ett ursinnigt gräl blossade upp inne i huset.

— Det låter som pojkarna, tänkte han. Kanske de har ångrat sig och försöker tala sin syster till rätta?

Han gick tillbaka till huset och gläntade på ytterdörren. Men ack, där inne rasade den vanliga familjeidyllen. Hink och Hank

grälade med höjda skjutvapen om vem som skulle ha största biten av middagssteken och Livia rusade fram med en sopkvast i högsta hugg för att avbryta diskussionen på sitt eget sätt.

Bumble orkade inte se på. Han klev med en suck upp i sin bil och körde därifrån.

— Hur i all världen ska jag kunna hjälpa mina stackars kusiner? tänkte Bumble medan han körde sin väg. De vägrar lita på mig vad jag än gör. Men jag måste försöka igen efter middagen. En gentleman överger aldrig släktingar i nöd.

Han körde in i Drolleby och parkerade vid värdshuset "Kryp-

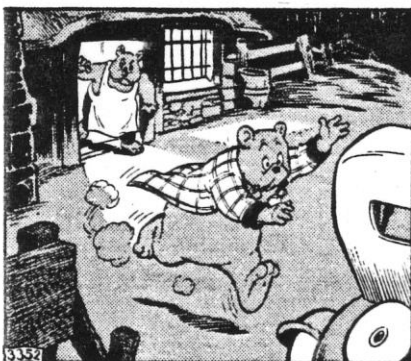
skyttens vila", som innehades av en viss Jasper Bumble.

— Ännu en avlägsen släkting, tydligen, tänkte Bumble. Och det gick verkligen att spåra vissa avlägsna släktdrag hos värderna i skänkrummet. Han var en stuvuxen och bister man av få ord, åtminstone tills Bumble ätit färdigt och skulle betala. Först då erinrade

sig nämligen den olycklige gentlemanen att hans plånbok alltså var i kusin Livias behåll.

— Ojdå, mumlade han. Jag måste bestämt be att få betala senare.

— Som jag trodde! morrade värdshusvärderna. Inga pengar! En svindlare, precis som jag anade från första stund!

Och så fick stackars Bumble göra en lika snabb som snöplig sorti från värdshuset "Krypskyttens vila", utkastad av sin egen avlägsne släkting Jasper Bumble.

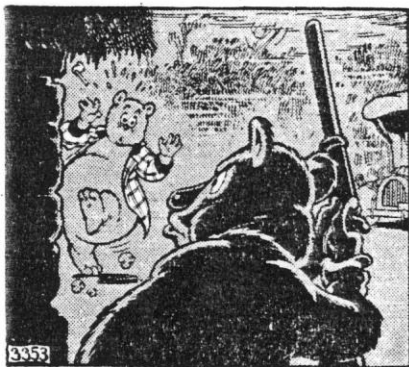
— Skurk! Svindlare! Förbrytare! röt denne medan den olycklige gentlemanen rusade till sin bil.

Försvinn! Visa dig aldrig mer här igen, för då...

— Det här är egentligen bara vad jag förtjänar, tänkte Bumble medan han körde tillbaka till kusinernas hus. Jag skulle aldrig ha lämnat mina stackars behövande släktingar! Jag skulle ha kämpat till det yttersta för att hjälpa dem och bryta ner deras misstro. När

allt kommer omkring är ju pengar inget problem för en gentleman, i varje fall inte så länge han har sin plånbok i behåll, och det har jag ju inte så nu MÅSTE jag hjälpa dem...

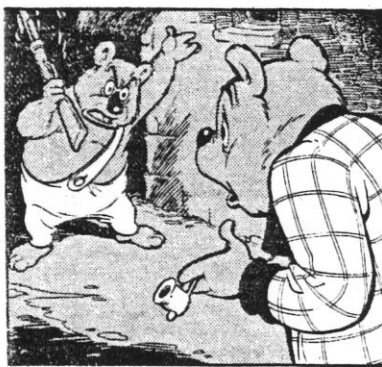
Han knackade hårt på bondstugans dörr, men hans återkomst hade redan observerats...

— Vad är det här för busfasoner? hördes en rå röst i närheten när Bumble knackat två gånger utan resultat. Ska du skrämna oss ur sängarna mitt i natten, va? Försvinn!

Trots mörkret kände Bumble igen den folkilskne Hink.

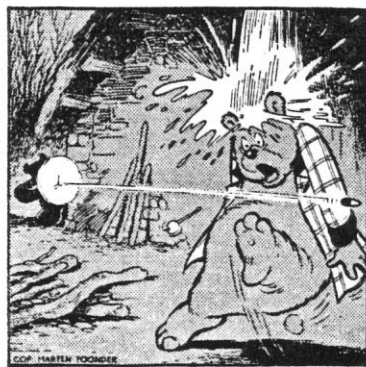
— Men jag måste ha tak över huvudet, sade han ynkligt. Ni kan

väl inte bara lämna er stackars kusin åt hans öde i den kalla natten?

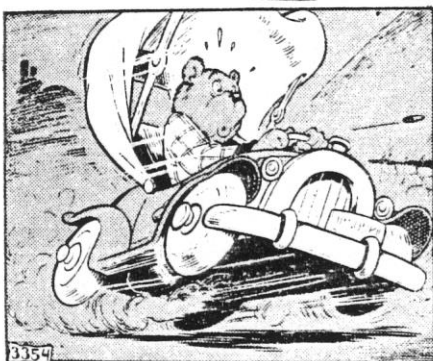
— Kan vi inte? murrade Hink. Jo, det kan du ge dig på, tjockis! Försvinn!

— Men jag måste åtminstone insistera på att din syster Livia ger mig tillbaka min plånbok! utropade Bumble desperat.

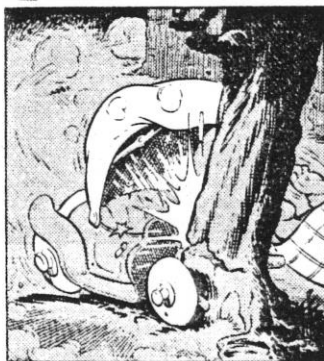
— Jaså du! röt Hink. Låter det så nu? Nyss var det visst nån som tjtade om att pengar inte var nåt problem. Gentleman, ha! En skoja-re, det är vad du är!

Därmed fyrade han av sitt gevär. Kulan missade Bumble med minsta möjliga marginal samtidigt som en hink vatten dråsade ner över honom från ovan.

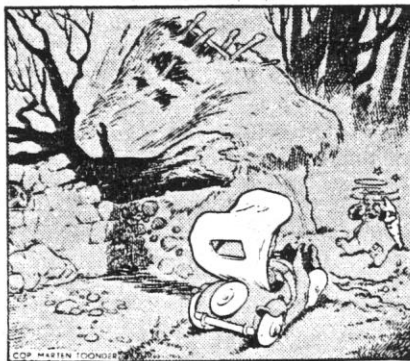
Plikter mot släkten eller ej, nu hade Bumble fått nog av sina kusiner. Ju mer han försökte hjälpa dem, desto fientigare blev de, och nu ven kulorna om öronen på honom som ett sista bevis på släktkänslorna.

Han kastade sig hals över huvud i bilen och gav full gas. Trogna

gamla Gamla Farten sköt i väg som en torped i mörkret och rände rakt in i en stor ek vid husknuten, för gentlemän som befinner sig under kompakt verkningsseld styr inte så bra.

Eken var död sedan länge och nu dråsade den beslutsamt omkull över onkel Ambrosius gamla bond-

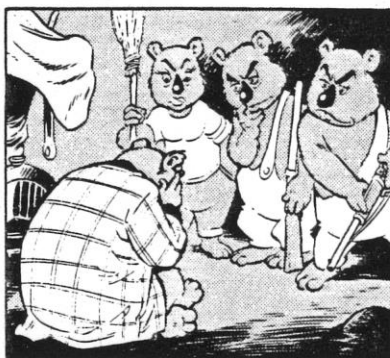
gård och gjorde denna än mer förfallen än den redan var.

— Åh, du gode tid! kved Bumble när han hämtat sig efter smällen och kunde skönja resultatet av sin omilda framfart. Hela huset förstört! Vad tänker mina kusiner nu ta sig till?

Bumble var så tagen av sin trädfällning att han bara kunde stå där och vrida sina händer i förtvivlan medan kusinerna kom rusande med höjda gevär och tillhyggen.

— Det var inte mitt fel! skrek han och gömde ansiktet i händerna

för att slippa se sitt bittra slut. Det var en ren olycka! Jag gjorde det inte med flit!

Sedan hände ingenting på en stund. En märklig tystnad rådde.

— Snyggt jobb, sade Livia till slut. Kanske han är en äkta Bumble trots allt?

— Och en äkta spetsdrivare, påminde Hank. Titta vilken fantastisk röra han ställt till med!

— Något av det bästa jag sett, instämde Livia. Han är underbar! Vi borde ha trott på honom redan från början — nu är det nog för sent.

Kusinerna ledde in Bumble i vad som fanns kvar av deras hem och där satt han nu vid bordet och dölde ansiktet i händerna.

Det fallna trädet låg där det låg — tvärs över rummet.

— Ett rejält jobb, sade Hank och såg sig om med motvillig beundran. Nästan ingenting är heit i hela kåken.

— Han är en äkta spetsdrivare! sade Livia stolt.

— Jag är ingen spetsdrivare, kved Bumble. Jag är en gentleman som inte kör omkull träd med avsikt. Men jag ska gottgöra skadan! Jag ska visa er att jag inte är så dålig som ni tror.

— Jag litar inte riktigt på honom än, sade Hink. Allt det där

skenheliga snacket om att göra gott — bah!

— Strunt i det, sade Livia. Jag tänker i varje fall låta honom sova över här.

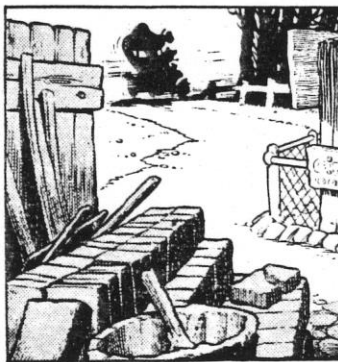
Och kort därpå sjönk den utmatade gentlemanen i en tung och drömlös sömn på en enkel bädd av halm.

När Bumble nästa morgon lämnade Drollebygd i sin buckliga bil stod kusinerna och såg fundersamt efter honom.

— Sicken rackare, sade Hink. Han krossade vårt hus och sov över på våran halm.

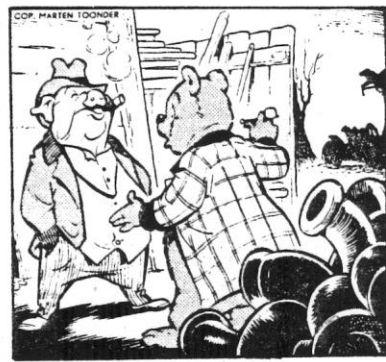
— Ja, och vi lät det bara ske, sade Hank. Det är det som är så konstigt!

— Jag ger mig tusan på att vi snart har honom tillbaka, sade Hink. Han har nåt i kikaren — det känner jag på mig!

— Jäpp, sade Hank, och då knäpper vi honom!

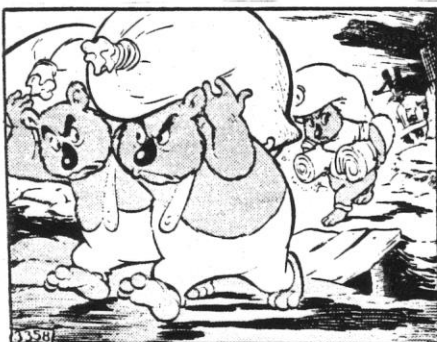
Men det enda Bumble hade i kikaren var gottgörelse, och nu körde han raka vägen till bygg-

mästare Smaeck och lade fram sina problem.

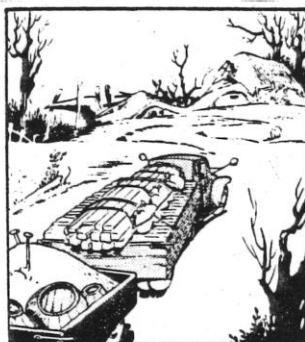
— En bondgård? sade byggaren. Komplicerade saker! Det kostar dubbelt om ni vill ha det gjort snabbt.

— Uppgjort! sade Bumble. Pengar är inget problem för en gentleman.

Bumbles kusiner fann inom kort att det var omöjligt att bo kvar i den förstörda bondgården. De packade ihop sina fattiga tillhörigheter och traskade i väg till Jasper Bumbles vårdshus. Stämningen var inte den bästa.

— Pengarna jag tog från kusin Bumble kommer inte att räcka länge, konstaterade Livia vresigt.

Inom en månad kastar farbror Jasper ut oss igen — och vart ska vi då ta vägen?

De visste inte — och hade de vetat skulle de inte ha trott det — att deras rike kusin redan var i full färd med sin gottgörelse och att de första lassan med byggnadsmaterial redan anlände till onkel Ambrosius efterlämnade bond-

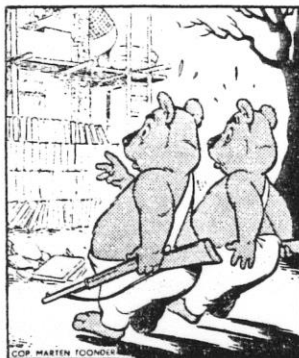
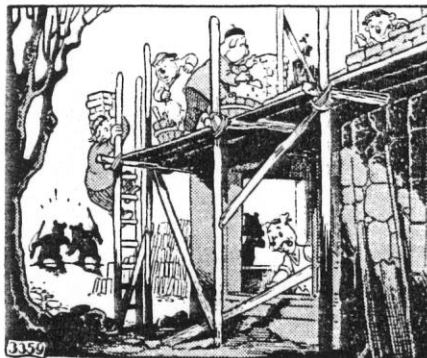

gårds ruiner.

— Här är det, sade Bumble till byggmästare Smaeck. Litet tilltufs, som ni ser. Ett träd föll omkull.

— Hm, sade Smaeck. Huset måste rivas och nybyggas, den saken är klar.

— Gärna det, sade Bumble, bara det går undan.

När byggandet väl kommit i gång återvände Bumble hem till sitt slott, belåten med att äntligen ha kunnat göra någonting för sina kusiner.

Nästa morgon hade Hink och Hank vägarna förbi nybygget. De tvärstannade och stirrade häpna på

labyrinten av byggnadsställningar som reste sig där deras barndomshem stått.

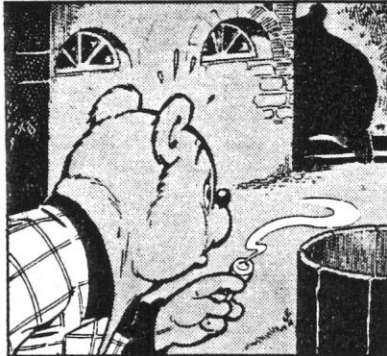
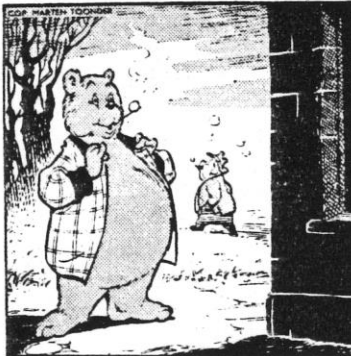
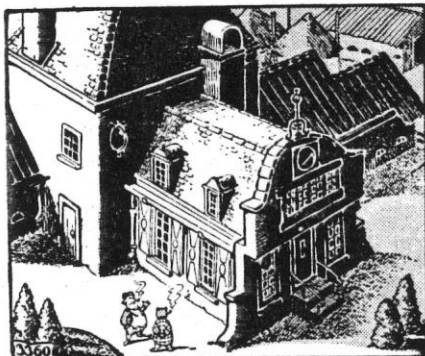
— Vad ska det här föreställa? undrade Hink.

— Det är kusin Oliver som varit i farten! utropade Hank. Han förstörde vårt hem bara för att kunna

smälla upp en egen kåk på tomten.

— Jaså, sade Hink, ja än sen, ladda ditt gevär så skjuter vi rent här.

— Vänta litet, sade Hank. Jag har en bättre idé. Vi låter dom bygga färdigt först så blir det mer att rasera sedan!

Snart nog nåddes Bumblestone Castle av meddelandet att nybygget var färdigt, och när Bumble anlände till Drollebygd stod byggmästare Smaeck där framför en spatiös och skinande ny man-gårdsbyggnad.

— Modernt och förstklassigt i

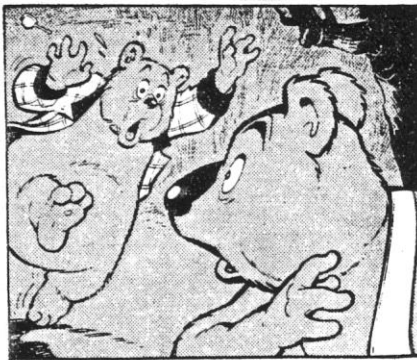
varje detalj, sade han stolt. Jag har inte snålat med någonting!

— Utmärkt, sade Bumble. Pengar är som bekant inget problem för en gentleman!

Byggmästaren avlägsnade sig men Bumble dröjde kvar, försänt i de rosigaste tankar.

— Nu kommer mina kusiner äntligen att förstå att jag hela tiden bara velat hjälpa dem, mumlade han. Vilket underbart hus jag har byggt åt dem!

Just då skymtade han en figur som slank runt närmaste hörn och försvann.

Bumble anade oråd och skyndade efter figuren. När han rundade hörnet kände han igen kusin Hank.

— Så synd, mumlade han. Nu när han har fått se huset blir det ju ingen överraskning för kusinerna. Undrar vart han är på väg? Bäst att jag följer efter. Kanske han är litet

förvirrad — mina fattiga kusiner vet förstås inte riktigt hur de ska bete sig när de ställs inför en så präktig gåva!

Tvärtom, det visste de chockrande väl. För bakom träden på husets baksida var kusinerna församlade runt en elektrisk tändapparat för sprängladdningar.

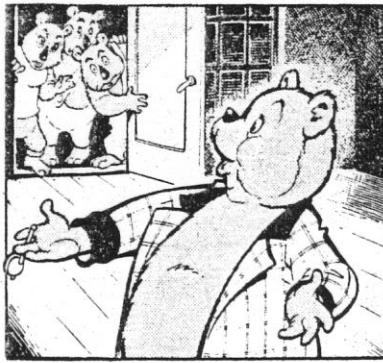
— Raska på! viskade Hank. Kläm till! Kusin Oliver är där också och beundrar sitt nya hus. Två flugor i en smäll!

— Nej, nej! skrek Bumble. Spräng inte! Är ni tokiga? Huset är ju inte mitt. Jag har tvärtom byggt det åt er!

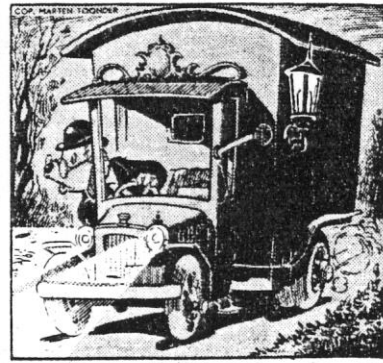
Till en början vägrade kusinerna begripligt nog att tro på vad Bumble sade. Men efter en stunds övertalning fick han dem att överge detonatorn och i stället följa honom ner till det nybyggda huset.

— Titta, sade han och slog upp dörrarna på vid gavel. Här kan ni alla leva lyckliga från och med nu.

Ingen kommer att kalla er "spetsdrivare" i fortsättningen!

Långsamt insåg de att han menade allvar. Och då började de mjukna. — Ja, de till och med log. Inom kort var stämningen sådan att de hade kunnat ha ett invigningsparty om det inte varit för att myndigheterna var i antågande.

Det var den snustorre men högt betrodd tjänsteman Dörrknackare som hade vägarna förbi.

— En gammal bondgård som fått ett splitt nytt boningshus, mumlade han förvånad. Men jag kan inte erinra mig att jag stämplat något byggnadstillstånd!

— God afton, sade herr Dörrknackare när Livia öppnade. Ett sådant trevligt nybyggt hus ni har skaffat er härstädes!

— Vad angår det dig? snäste hon. Lagg av! Jag gillar inte ditt sliskiga sätt att snacka.

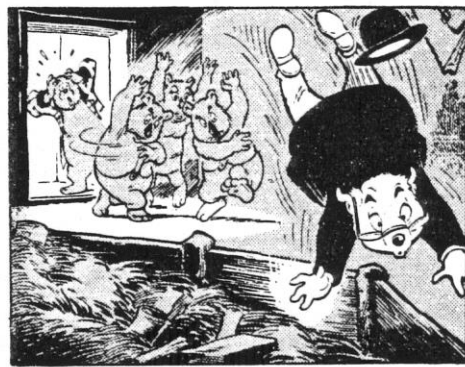
— Som det behagas! sade tjänstemannen vasst. Jag ska be att

omedelbart få se byggnadstillståndet för det här huset!

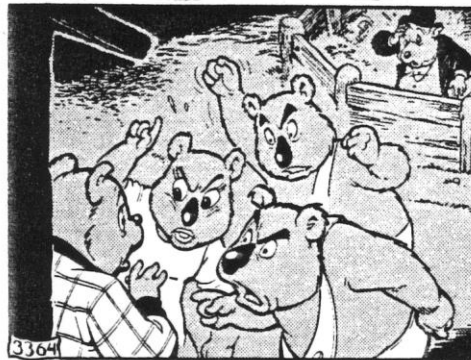
— Byggnadstillstånd? fråste Livia. Vad joddlar du om? Dra åt helsike!

— Ett ögonblick, min unga dam! sade herr Dörrknackare och satte foten emellan när Livia ville stänga dörren. Det finns lagar och förordningar, och om ni inte kan förete

vederbörligt tillstånd för denna nybyggnation så måste saken omedelbart åtgärdas.

Nu ingrep Livias småbröder. De hörde att hon talade med en besökare som började bli otrevlig i tonen, och därför skickade de vederbörande i flygande fart ut i den nybyggda svinstian.

Knappt hade den snustorre tjänstemannen avlägsnats flygledes förrän kusinerna vände sig i vrede mot sin rike släkting.

— Vad ska det här betyda, kusin Oliver? utropade Livia. Han begärde byggnadstillstånd, annars skulle det "åtgärdas"!

— Som jag trodde! grälade Hank.

Jag visste hela tiden att vi inte kunde lita på kusin Oliver.

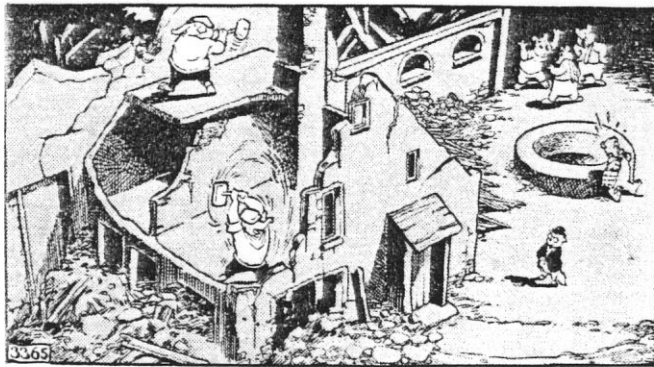
— Ja, vad är "byggnadstillstånd"? röt Hank. Varför kommer den där typen hit och besvärar oss? Är det nån av dina kumpaner, Oliver?

— Nej, nej! utropade Bumble. Lugna er! Det är bara en liten detalj som jag glömde i hastighe-

Under tiden hade herr Dörrknackare hämtat sig och öppnade nu bakdörrarna på sin skåpbil. En avsevärd volym hantverkare steg ur.

— Sätt i gång genast! befälde den snustorre och pekade på boningshuset. Detta svartbygge måste jämnas med marken!

Herr Dörrknackares handgångna män kunde sitt yrke och var dessutom utrustade med slaggor av rätta virket. Inom kort föll väggarna i det splitt nya huset sönder och samman under deras fruktansvärda attacker.

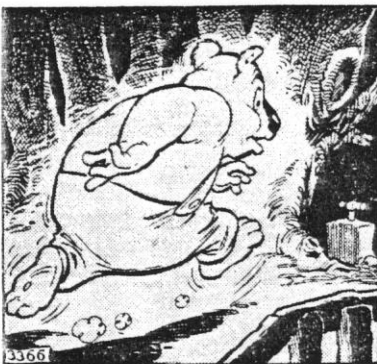
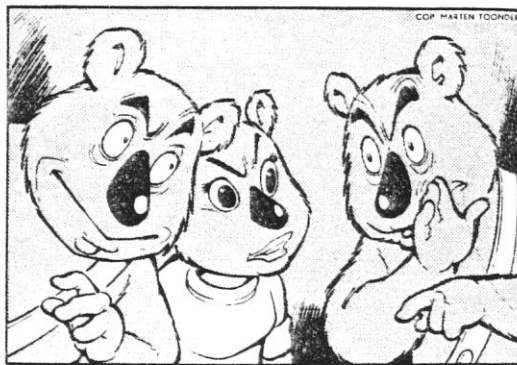
— Så ska det se ut! skrek en snustorr men belåten tjänsteman

nerifrån gårdsplanen. Det är synnerligen tillfredsställande att bevitna att det ännu i dessa yttersta tider finns folk som inte är rädda för hederligt arbete i det allmänna tjänst.

Bumble delade inte denna sociala uppfattning. Han brast i hejdlös gråt inför åsynen av den kommu-

nala framfarten mot hans gåva till kusinerna.

— Vicken gnällpelle! sade Hank föraktfullt. Men för all del, vill han ha nåt att tjuta för så ska han få. Ska huset jämnas med marken så gör vi det bäst själva — med dynamit!

Hank skyndade bort till tändapparaten som var gömd bakom huset. Emellertid var de raska hantverkarna redan färdiga med sin demoleringsverksamhet och stod nu på vederbörligt avstånd och beundrade ruinerna.

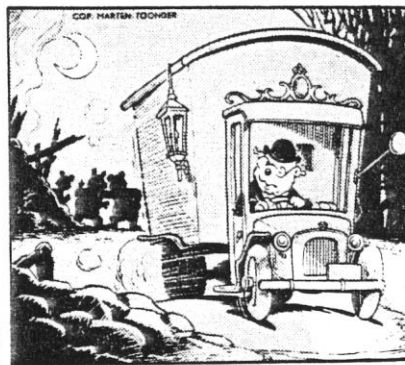
— Ett synnerligen gott arbete, sade herr Dörrknackare. Det ska

lära de där Bumblarna hur det går om man helt självsvåldigt sätter sig över lagar och förordningar!

— Det här är rent oförsäkt! skrek Bumble. Här bygger jag ett nytt boningshus åt mina stackars fattiga kusiner som inte ens har tak över huvudet och så kommer ni och bara riv ner det. Det här

tänker jag inte finna mig i. Än är inte sista ordet sagt!

Han hade så rätt. Just då exploderade ruinhögen med ett öronbedövande brak. För Bumbles kusiner var som bekant "spetsdrivare" och sådana sätter en ära i att alltid förstöra saker och ting på sitt eget sätt.

När röken skingrades återfann Bumble och rivningsmanskaper sig själva kringspridda i ruinerna. Den snustorre dinglade i ett träd.

— Ni bär det fulla ansvaret för denna lagstridiga incident, Bumble! påpekade herr Dörrknackare med gäll röst. Ni hotade mig i vittnens

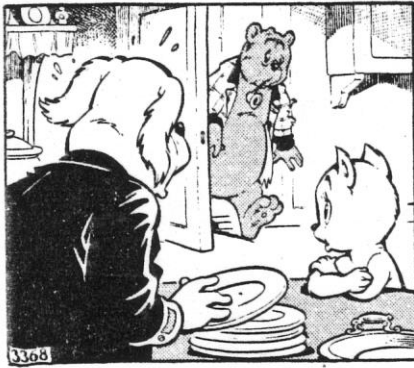
närvaro. Ni arrangerade explosionen. Grip honom, karlar!

Rivningsarbetarna lydde villigt, för de var synnerligen irriterade över att få sin vackra förstörelse ödelagd av amatörer. Alltså slängdes Bumble som en vante in i herr Dörrknackares tjänstebil, som se-

dan utan onödig tidsutdräkt avlägsnade sig från platsen.

— Nu har väl kusin Oliver äntligen fått sig en ordentlig läxa, sade Hank belåtet.

— Just det, flinade Hink. Nu dröjer det nog ett tag innan han kommer rännande här igen och ställer till med sina gottgörelser!

När Bumble långt om länge återvände hem till sitt slott Bumblestone Castle var Tom Puss där på besök.

— Herr Oliver! utropade han. Var i all världen har ni varit?

— Och, om jag så får uttrycka mig, vad sysselsatte ni er egentligen med där? tillade Josef med en

förskräckt blick på sin husbondes yttre.

Bumble rekapitulerade i korta drag det senaste dygnets händelser. — Och sedan hamnade jag hos polisen, avslutade han dystert. Fick sitta där hela natten.

— Hm, sade Tom Puss. Nå, jag hoppas att ert äventyr åtminstone

lärt er att inte försöka hjälpa era ohjälpliga kusiner!

— Hur kan du säga så? utropade Bumble. Visst är de hårdhärtade och otacksamma, men det beror bara på att de aldrig fått vänja sig vid kärlek och omtanke. Jag SKA hjälpa dem — men först måste jag få mig ett varmt bad...

Bumble satt i sin trädgård, försänkt i dystert grubbel. Han kunde inte komma på någon metod att hjälpa sina kusiner.

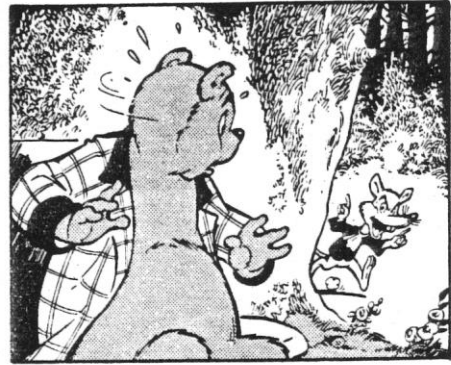
— Kära nån, mumlade han. Jag vet varken ut eller in. Jag skulle ge vad som helst för att få ett råd hur jag ska löna ont med gott.

— Bah! sade Tom Puss. Ska ni fortsätta att tjata om att hjälpa era spetsdrivande kusiner så får ni göra det ensam. Jag står inte ut längre!

Därmed avlägsnade han sig.

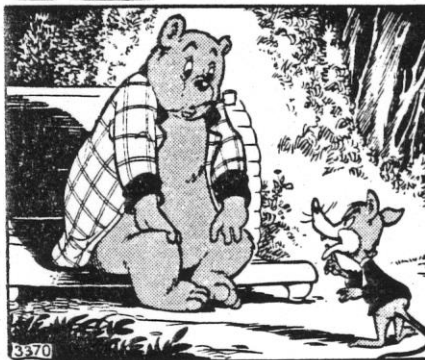
— Kära nån, upprepade Bumble tungt. Finns det då ingen som kan

hjälpa en välmående gentleman här i världen?

— Jo, jag! pep en röst bakom närmaste trädstam och nu tittade där fram en underlig liten figur.

— Probbelkorn var namnet! sade han. Från den välkända advokatfirman Probbelkorn, Gabbelbart och Probbelkorn!

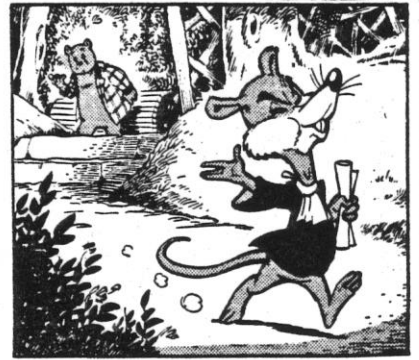
— Jag såg ert namn på polisens förteckning över finkade personer i morse, förklarade advokat Probbelkorn. Herr Bumble, ni är i skriande behov av juridisk vägledning! Annars råkar ni bara i nya besvärigheter. Som jag ser saken är ni angelägen att få era spetsdrivande kusiner att acceptera er

hjälp — vare sig de vill det eller ej. Eller hur?

— Hm... sade Bumble. Kunde ni inte försöka framställa det litet trevligare?

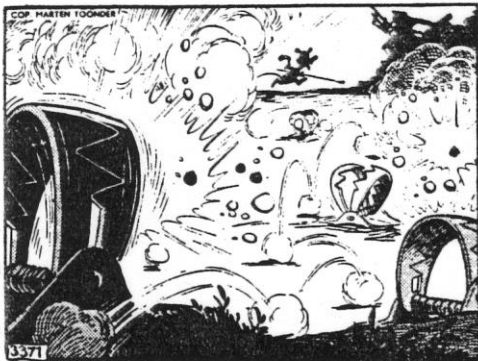
— Ni förnekar det alltså inte! konstaterade advokaten. Alltså stämmer det. Saken är klar, skriv

under här så har ni ett juridiskt ombud till ert ständiga förfogande.

Bumble var omkullpratad. Hans skrev på.

— Utmärkt, sade advokat Probbelkorn och skyndade därifrån. Nu kan ni ta det lugnt. Allt är möjligt om man bara kan lagen!

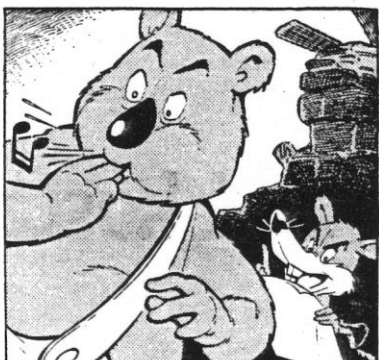
När advokat Probbeikorn kort därpå anlände till Drollebygd var kusinernas förfallna bondgård ännu farligare att nalkas än förut. Våldiga björnsaxar nafsade folkilsket omkring sig och landminor exploderade både här och där. Efter Bumbles och tjänsteman Dörrknackares härjningar i trak-

ten var kusinerna mer avogt inställda mot främlingar än någonsin tidigare.

Men advokaten hade förutsett dessa svårigheter och utrustat sig med de modernaste mindetektorer och annan skyddsutrustning för att välbehållen kunna ta sig fram till det enkla tält som kusinerna rest

bland bondgårdens ruiner.

— Se på fasan, sade Hank imponerad när han tittade ut ur tältet och fick syn på besökaren. Där har vi en som är lika misstänksam av sig som vi själva! Måste vara en spetsdrivare. Undrar vad han vill? Skjut inte så förbannat, Hink.

— Är ni Oliver B Bumbles kusiner? frågade advokat Probbeikorn.

— Nämn inte den skurkens namn! sade Hank. Kommer han hit en gång till så sparkar jag tarmarna ur honom.

— Utmärkt, sade advokaten och fick fram ett papper. Är ni medveten om, min bästa herre, att

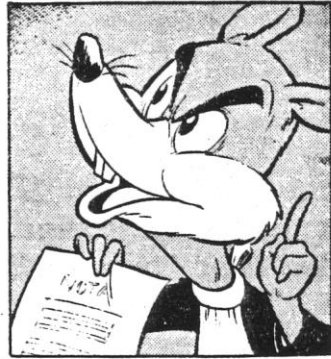
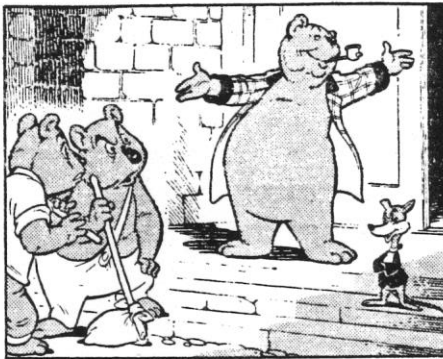
enligt Ärvdabalkens andra tvärbalk som preciserar oprecisa släktsuccessioners förmögenhetsrelationer så har ni jämte era bröder och systrar förfoganderätt över er kusins samtliga tillgångar? Om ni läser kapitel åtta, paragraf femton, klausul trettiofyra, tillägg tre, rad nio och tio baklänges så...

Hank gav ifrån sig en skärande

vissling och ut ur tältet kom hans syskon farande. De dansade av glädje medan advokaten beskrev deras rättigheter.

— Nu har vi pengar, jublade Livia.

— Massor! vrålade Hink. Kom så sticker vi till Bumblestone och tar för oss!

Bumble strålade av förtjusning när han kort därpå fick se sina fattiga kusiner nalkas slottet i sällskap med advokat Probbeikorn.

— Ah, äntligen! utbrast han. Äntligen har de beslutat sig för att acceptera min gästfrihet!

— Är det sant, kusin Oliver, sade

kusin Livia, att allt du har tillhör oss?

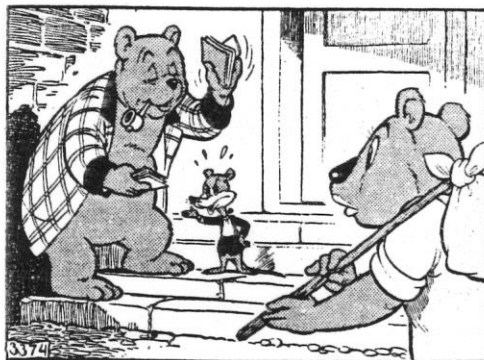
— Naturligtvis! utropade Bumble. Har jag inte hela tiden försökt göra klart för er att en sann gentleman alltid gör allt för släkten? Under det gentlemanliga motot "Allt mitt är ditt!"

— Alla är med andra ord nöjda,

insköt advokat Probbeikorn. Jag har jämkat samman parternas ståndpunkter till en gedigen överenskommelse — eller hur!

— Absolut! sade Bumble.

— Bra, sade advokaten, då kanske ni vill vara så vänlig och betala.

Det var en välsaltad räkning advokaten presenterade, men Bumble betalade med glädje. Hink och Hank slank under tiden in i slottet, men Livia dröjde på trappan och följde med misstänksamma blickar Bumbles och advokatens affärssuppgörelse.

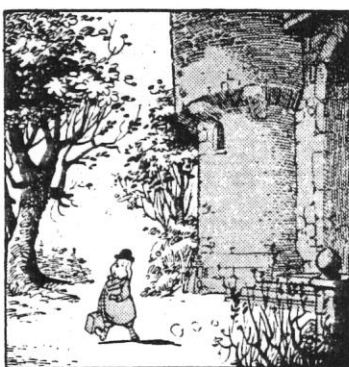
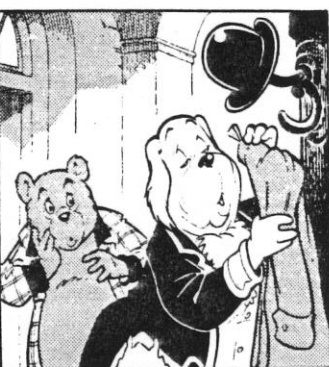
— Vad ska det här betyda? tänkte hon. Varför ger kusin Oliver

den där advokaten pengar? Allt han äger tillhör ju oss också, så han har ingen rätt att ensam ge bort något. Det är någonting lurrt här! Bäst att hålla ett öga på kusin Oliver — han är nog inte riktigt pålitlig i alla fall.

Nu hördes underliga ljud inifrån slottet och rätt som det var kom

betjänten Josef utfarande som ett rov för den största upphetsning.

— Om ni ursäktar, herr Oliver, utbrast han, så uppför sig era nyanlända gäster på ett högst anmärkningsvärt sätt. Jag måste kräva omedelbart besked på en viktig punkt: vem bestämmer här i slottet — ni eller dom?

— Era gäster, sade Josef, gör gällande att Bumblestone Castle numera tillhör dem. Stämmer det?

— Eh... ja, på sätt och vis, medgav Bumble.

— I allra högsta grad, bekräftade advokat Probbelkorn. Tack och adjö, herr Bumble! Jag är glad att alla är nöjda.

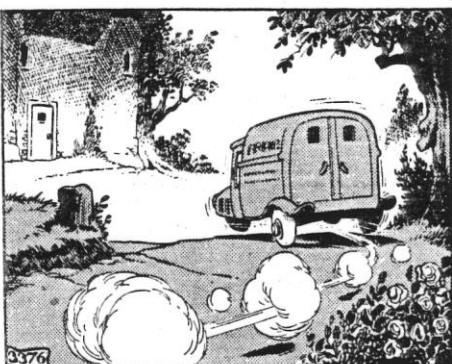
— I så fall, sade Josef och vände på klacken, måste jag med omedelbar verkan begära avsked. Jag vägrar att betjäna huliganer som sliter sönder mina kläder och knuffar in mig i köksskåpet!

— Se så, Josef! sade Bumble. Så illa är det väl ändå inte? Visst är mina kusiner litet oborstade av sig, det medges, men det beror bara på

att de har fått så litet ömhet och tillgivenhet.

— Ni får ursäkta, herr Oliver, sade Josef frostigt, men att stå till tjänst med ömhet och tillgivenhet torde helt falla utom ramarna för mina plikter som tjänare i detta hus.

Och därmed tog han hatt och rock och gick.

Sedan Josef avlägsnat sig låstes och barrikaderades slottets dörrar och på porten fästes ett anslag: "HÅLL ER BORTA, PARASITER!" Och när natten fallit på syntes dolska figuren gräva gropar i slottets omgivelningar och släpa tunga verktyg.

Den förste att erfara vad allt

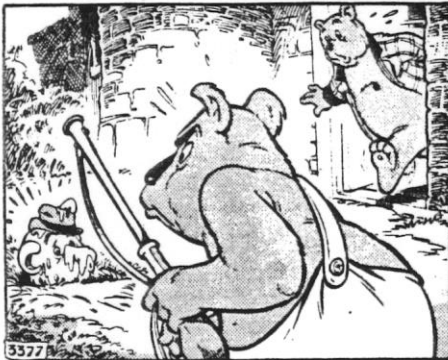
detta betydde var herr Greatgrit, specerihandlaren. Han kom tidigt nästa morgon i sin transportbil för att leverera diverse matvaror till köket.

Så långt kom han aldrig. Plötsligt gav marken vika under honom och han tumlade ner i en fallgrop

medan hela hans leverans landade ovanpå honom.

Bakom närmaste knut stack genast ett mycket ogemytligt ansikte fram.

— Där fick du! vrålade Hank. Det ska vänja dig av med att klampa in på privat område i fortsättningen!

När specerihandlaren omsider vågade sticka upp huvudet ur fallgropen såg han ut som en ofärdig omelett, för han hade fått hela sin veckoleverans av färska sprättägg över sig.

— Nu vet du hur det går för den som försöker bryta sig in i vårt hus! röt Hank. Grip honom, kusin Ollie, så binder jag honom med ett

rep.

— Nej, nej! skrek Bumble. Är du alldeles galen, kusin Hank? Jag är förfärligt ledsen, herr Greatgrit, min kusin har begått ett svårt misstag! Ni förstår, han är en spetsdrivare, och han är så där misstänksam av sig för att han aldrig har fått röna kärlek och vänskap.

Affärs mannen klev upp ur gro-
pen. Under tystnad torkade han av
sig den värsta äggröran och skrev
en sluträkning.

— Jag vore tacksam om vi kunde
justera våra affärer med omedel-
bar verkan, herr Bumble, sade han.
Och fortsättningsvis får ni faktiskt
ta era specier från annat håll!

Bumble insåg att specerihandla-
re som är insmorda med sina egna
ägg är föga mottagliga för ursäkter.
Med en suck tog han fram sin
plånbok.

— Ni får verkligen ursäkta, herr
Greatgrit, sade han. Mina kusiner
har haft en så olycklig barndom...
Hur mycket är jag skyldig?

— Trettiosex floriner jämnt, sade
affärs mannen i kort ton.

Men just som Bumble skulle
betala dök kusin Livia upp och
snappade åt sig sedlarna.

— Ånej! utropade hon. Vad me-
nar du med att ge den där
inkräftaren pengar, kusin Oliver?

— Men det är ju min speceri-

handlare! sade Bumble. Jag betalar
bara vad jag är skyldig honom.

— Jaså du! utbrast hon. Betalar
du DINA skulder med VÅRA
pengar?

— Hm, mumlade herr Greatgrit
medan han avlägsnade sig. Jag är
verkligen besviken på herr Bumb-
le. Han som ska vara gentleman!

— Ibland är det verkligen otack-
samt att vara gentleman! tänkte
Bumble medan specerihandlaren
körde från platsen i hög fart. Jag
vill bara göra gott men blir bara
missförstådd!

Just då svängde en lyxlimousine

upp framför slottet och borgmästa-
re Dickerdack steg ur.

— Hallå där, Bumble! hojtade
han gemytligt. Det var ett tag
sedan! Har ni varit sjuk?

— Nej, inte direkt, sade Bumble,
men jag har problem med släkten.
Min kusin Livia...

— Jaså fruntimmer! skrockade
borgmästaren. Lyd mitt råd, gamle
vän, och...

— Se upp! skrek Bumble. Kliv
inte på den där plankan!

Men det var just vad den
folkvalde gjorde och sekunden
därpå miste han all markkontakt.

Borgmästare Dickerdack fastnade som en överdimensionerad korgboll i ett bildäck som hängts upp i ett träd. Lyckligtvis var bara hans stolthet skadad, men det hördes å andra sidan lång väg.

— Släpp ner mig! vrålade han. Ska det här vara ett dumt skämt?

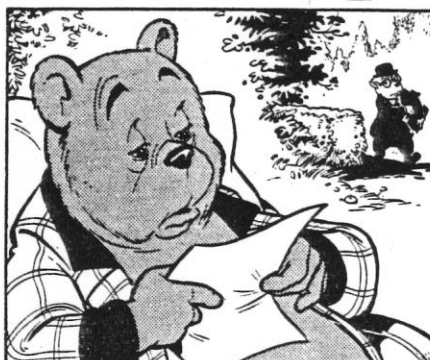
Sätta upp fällor för oskyldiga besökare!

— Det... det är ett misstag, herr Dickerdack, stammade Bumble. Vänta ett tag så hämtar jag en steg!

— Behövs inte, flinade kusin Hank som just dök upp. Den där

feta inkräktaren plockar jag ner med litet fyrverkeri!

Därmed slängde han ett knallskott av största modellen rakt i baken på borgmästaren. Effekten blev ansenlig. För andra gången på kort tid gick den folkvalde till våders, och under ett öronbedövande larm dussutom.

Bumble satt i sin trädgård och studerade missmodigt ett brev som just avlämnats av lantbrevbäraren.

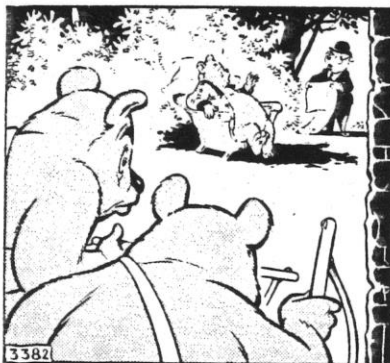
— Högt ärade klubbmedlem! började brevet. I egenskap av ordförande i Gentlemannaklubben är det min smärtsamma plikt att meddela Eder att Edert medlemskap i ovanomn. älda klubb måste

tas under övervägande. Med andra ord, ni är fockad! Dessutom ska jag se till att ni blir stämd och släpad inför rätta för alla era skurkstreck!!! Eder ödmjuke tjänare J Dickerdack.

— Kära nån, suckade Bumble. Alla är emot mig — och jag som bara vill göra gott!

Att borgmästaren menade allvar visade sig kort därpå då den högt betrodd tjänsteman Dörrknackare infann sig vid slottet och rullade ut en fruktansvärd lista.

— Diverse stämningar och lagsökningar, herr Bumble, sade han kallt.

Bumble blev allt mindre i sin trädgårdsstol medan den högt betrodd läste innantill:

— ...inrättande av allmänfarliga fällor... olaglig byggnation... inhysning av kriminella element... oguldna restskatter... lät det i enda deprimerande ström.

— Hörde du? väste Hank till sin

bror Hank. Kusin Ollie står till halsen i skulder! Det var alltså därför han ville ersätta vårt förstörda hem med sitt slottsruckel!

— Honom ska vi ta itu med sedan, morrade Hank. Men först blåser vi skallen av den där tjatgubben med listan!

Därmed rusade de fram och

fyrade av sina gevär mot tjänsteman Dörrknackare. Men effekten blev en helt annan än den väntade. Kuiorna studsade bara tillbaka mot deras egna skallar, och när den snustorre lyfte på sitt plommonstop visade det sig att han förtänksamt nog bar en skinande stål hjälm under det!

Tjänsteman Dörrknackare satte värdigt på sig sitt sönderskjutna plommonstop och lämnade valplatsen där Hink och Hank låg knockade av sina egna rikoschetter.

— Den där karlen kunde sina saker! utropade kusin Livia. En skottsäker hjälm i hatten — inte

illa! Han måste vara en äkta spetsdrivare, precis som vi.

— Och det är kusin Ollies fel alltihop, stönade Hink.

— Kusin Oliver är en skurk och bedragare! skrek Livia. Han utnyttjar oss på alla sätt bara för att han själv är överhopad av stämningar och skulder.

— Men det är ju alldeles fel! klagade Bumble. Allt jag vill är att hjälpa er att glömma er olyckliga barndom och se det ljusa och soliga i tillvaron!

— Ljusa och soliga! ropade Livia hänfult efter honom. Bland skulder och byggnadstillstånd och inkräktare? Just en snygg tillvaro!

Kort därpå befann sig Bumble inne i staden, men vad han hade där att göra visste han knappast själv. Med nedböjt huvud vankade han utan mål längs gatorna.

— Vem hade kunnat tro att det skulle gå så långt utför med herr Bumble? undrade specerihandlare Greatgrit när han fick syn på den olycklige slottsherren. En gentle-

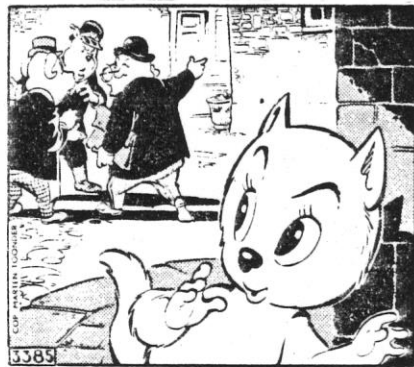

man av bästa familj — och nu misshandlar han hederliga affärsmän och vägrar betala deras fordringar!

— Bästa familj? upprepade tjänsteman Dörrknackare. Den familjen är inte bättre än att den skjuter skarpt på kommunaltjänstemän under yrkesutövning!

— Hmf! fnös polischefen Bill Bark. Familjen är i högsta grad på fallrepet. Alldeles nyss fick jag höra att slottet förvandlats till ett befäst förbrytarnäste! Och det skulle inte förvåna mig om Bumble själv är gängets ledare. Det är tydligen dags för en liten officiell visit på Bumblestone Castle!

Tom Puss, som råkade befinna sig i närheten, hörde vad polischefen sade.

— Hm, tänkte han. Bill Bark har rätt i att familjen Bumble har ställt till det för sig — men han har fel om han tror att herr Oliver är anstiftaren bakom eländet. Jag måste hjälpa herr

Oliver! Han klarar sig inte om han inte får skydd mot sin egen godhet.

Och kort därpå befann han sig hos advokat Probbelkorn och frågade denne till råds.

— Tja, det ska väl kunna ordnas, sade advokaten. Bumbliarna är allsammans mina klienter och jag har

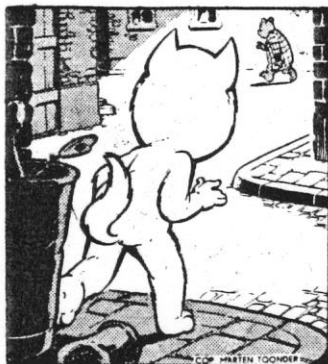

just lyckats förmå herr Bumbles kusiner att acceptera hans gästfrihet. Men det är ingen konst för mig att stänga av den där gästfriheten, vare sig herr Bumble vill det eller ej. För faktum är att han skriftligen överlätit alla juridiska befogenheter på mig!

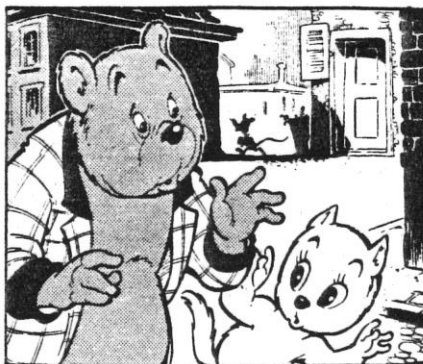
— I egenskap av herr Bumbles juridiske befullmäktigade behöver jag bara stämma de där kusinerna i herr Bumbles namn, förklarade advokat Probbelkorn.

— Lagom åt dem, sade Tom Puss. Men herr Oliver kommer inte att gilla den åtgärden.

— Det blir mitt problem, sade advokaten obekymrat. Se bara till att herr Bumble betalar mina räkningar! Advokaten skyndade i väg till domstolen och Tom Puss begav sig hemåt. På gatan mötte han emellertid Bumble.

— Se god dag, herr Oliver! ropade

han. Vart är ni på väg?

— Ingenstans, sade Bumble dystert. Ensam och missförstådd går jag min ensamma och missförstådda väg genom livet. Sådan är en gentlemans liv. Ingen vill hjälpa honom!

— Jodå, sade Tom Puss. Ni anar inte vilken hjälp ni kommer att få!

I domstolsbyggnaden träffade advokat Probbelkorn polischefen Bill Bark och frågade honom hur det stod till med Bumble och dennes familjebekymmer.

— Rena farsen! sade polischefen kort. Han har redan ett halvt dussin åtal på halsen, men jag börjar misstänka att det egentligen är hans

spetsdrivarkusiner som är de verkligt fula fiskarna i sammanhanget!

— Då ska vi väl göra något åt dem! sade advokaten. I herr Bumbles namn kan nämligen jag, hans juridiska ombud, öppna process mot hans släktingar här och nu!

Under tiden gjorde Tom Puss sin

gamle vän sällskap hem till Bumblestone Castle.

— Det jag fruktar mest, sade slottsherren dystert, är att någon elak person tar så illa vid sig av mina kusiners uppträdande att han gör domstolssak av det.

— Ja, sade Tom Puss hjärtligt, det är nog mycket troligt!

— Du menar väl inte att någon verkligen tänker polisanmäla mina kusiner? utbrast Bumble. Då måste jag genast göra någonting. Om de små stackarna hamnar i fängelsets grymma värld så kommer de att tappa all tro på världen.

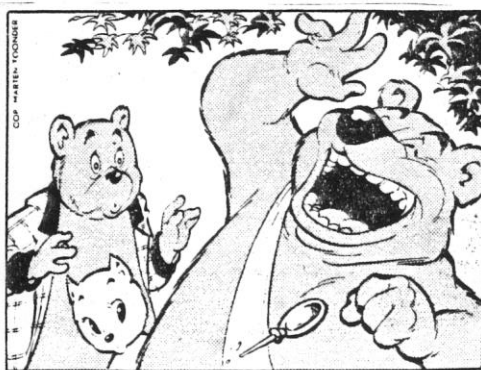
— Skicka hem dom till Drollebygd, föreslog Tom Puss rakt på sak.

— Ja, det kanske vore en idé, sade Bumble tankfullt. Jag ska bygga ett nytt hem åt dem där. Men MED byggnadstillstånd den här gången!

Händelsevis råkade Hink, som oljade en björnsax i närheten, höra vad Bumble sade.

— Hoho! skrattade han. Känn dig

bläst, kusin! Så lätt blir du inte av med oss.

— Men jag vill ju bara skydda och hjälpa er, invände Bumble. Nu hotas ni av åtal. Det vore bäst om ni reste härifrån!

— Änå, kusin, hojtade Hink. Vi stannar allt där vi är!

— Herr Oliver har rätt, sade Tom Puss. Ni blir åtalade eller stämda alla tre, så det bästa vore om ni genast reste härifrån.

— Vad är det för hjärtlös typ som tänker stämma mina kusiner? utbrast Bumble. Om jag fick tag i den skurken..! Är det Greatgrit? Eller Dörrknackare, kanske?

Tom Puss undvek att svara.

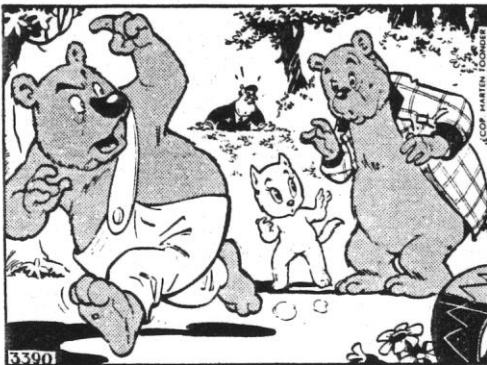
— Ni har inte mycket tid på er, sade han nervöst. Jag skulle ge mig i väg genast om jag vore i era kläder — innan polisen kommer...

— Jaså det skulle du? sade Hink misstänksamt. Och vad angår det egentligen dig vad vi gör?

— Ja — just det! sade Bumble och stirrade på Tom Puss. Är det rentav DU som har polisanmält mina kära kusiner?

Tom Puss slapp leta efter svar, för i detsamma dundrade en kraftfull stämma: — I lagens namn! Håll er lugna, alla tre!

Polischefens uppdykande fick Hink att genast rusa in i slottet.

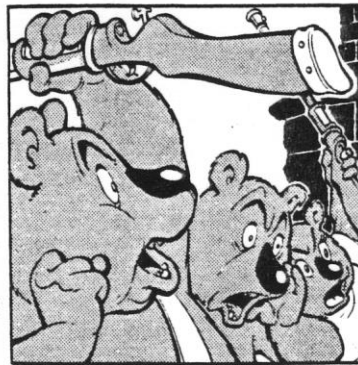
— Kom, vi måste varna Hank och Livia! ropade han. Hämta ditt gevär, kusin Ollie — för du har väl skjutvapen?

Han försvann in i huset utan att vänta på svar och kort därpå dök han upp igen tillsammans med sina

syskon. Samtliga var tungt beväpnade.

— Ge honom en ordentlig omgång, kusin Oliver! skrek Livia. Vi ska visa den där feta snuten att vi kan alla trick!

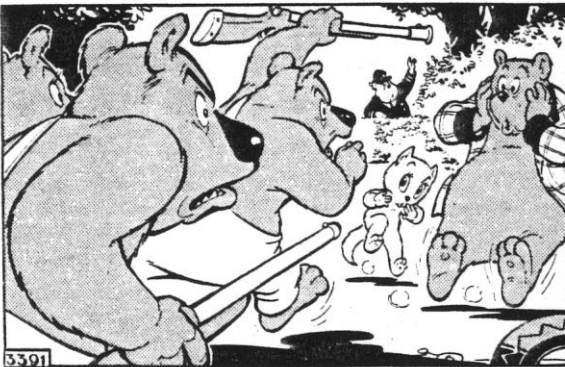
— Tig! röt polischefen. Jag har en stämning här som ska överlämnas till

Hink, Hank och Livia Bumble. Och inget bråk! Slottet är omringat.

— Det här är rent vedervärdigt! skrek Bumble. Vem är så elak att han släpar mina kusiner inför domstol?

— Fänig fråga! sade Bill Bark. Det är ju NI som stämt era egna kusiner, Bumble! För skadegörelse, misshandel och jag vet inte allt.

— Har ni dåligt minne, Bumble? hojtade polischefen. Eller vill ni rent av förneka att ni tagit ut stämning på era kusiner? Er advokat, Probbelkorn, skrev under papperen i ert namn på domstolen nu i förmiddags.

— Bedragare! vrålade Hank. Det kunde man ju begripa!

— Din förljugna skurk! tjöt Hink.

Bumble skakade av skräck när hans tre förorättade kusiner kom rusande mot honom. Men innan de hunnit fram knallade en hel serie skott från buskarna runt omkring. Det var polischefens folk som öppnade eld, och de tre kusinerna dök rutinerat i skydd. Bumble blev lämnad ensam mitt i ingenmansland

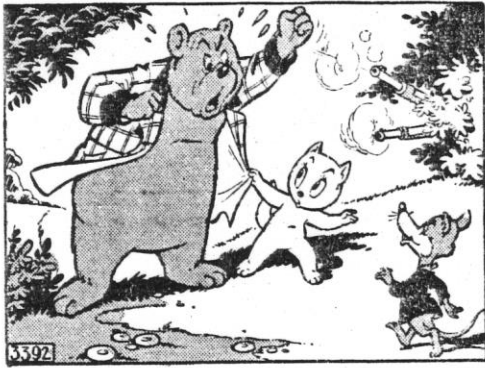

tillsammans med Tom Puss.

— Din elaka lilla kanalje! skrek han. Det är du som satt upp min egen advokat mot mig!

— Men... började Tom Puss.

— Tig! skrek den förorättade gentlemanen. Jag känner världens ondska — om du förstår hur jag menar!

Bumble var så arg att han struntade i att han befann sig mitt i skottväxlingen mellan spetsdrivarna och polisen.

— Din bedragare! skrek han åt Tom Puss. Jag borde ha begripit att du skulle ställa till med något skurkstreck bakom min rygg. Sätta upp mig mot mina egna kusiner!

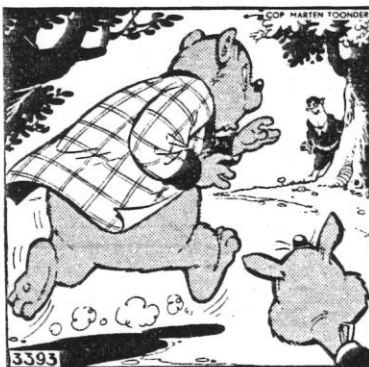
— Se god dag, bäste herr Bumble, pep en röst, och där kom advokat Probbelkorn spatserande mitt i kulregnet. Har jag fattat saken rätt om jag tolkar ert uppträdande som så att ni ogillar att jag stämt era kusiner? Nå, stämningen kan i så fall lätt återkallas!

— Vad...? började Bumble. Jaha, det vore väl bra?

— Inte obetingat, genmälde advokaten. För ni måste inse att klagomålen i så fall åter blir en vanlig polissak och ett ärende för allmänne åklagaren. Och då blir NI åtalad, min bäste herr Bumble!

— Jag ger dom en minut till, muttrade polischefen, som avvaktade utvecklingen bakom ett träd i närheten.

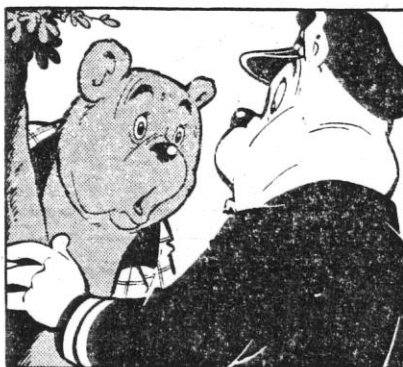

Bumble fattade sitt beslut och sprang bort till polischefen.

— Stopp! skrek han. Skjut inte mer! Låt mina kusiner vara!

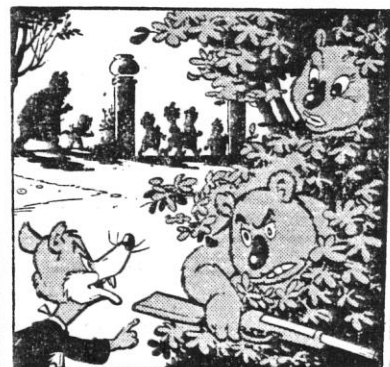
— Vad? sade Bill Bark. Låta vara? När dom skuter skarpt?

— Ja, sade Bumble. Jag tar tillbaka min anmälan mot dom!

— Men Bumble, så här kan ni väl inte hålla på och hatta fram och tillbaka? sade polischefen förvirrad. Vem ska jag nu skriva upp, hade ni tänkt?

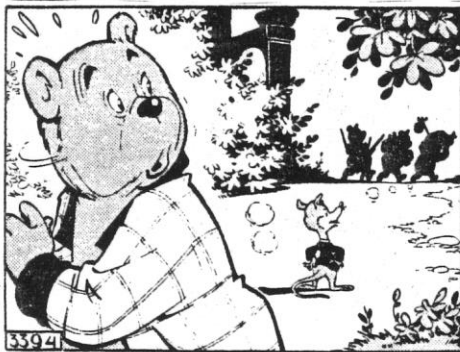
— Mig själv! sade Bumble. Jag ska ersätta allting, bara ni lämnar mina kusiner i fred. De har haft en så svår barndom!

— Hm, sade Bill Bark. Nå, som ni vill då. Men billigt blir det inte!

Under tiden hade advokat Probbelkorn tagit kontakt med de skjutglada kusinerna.

— Och glöm nu inte att kräva rundligt skadestånd av herr Bumble! uppmanade den lagkunnige ivrigt. Jag ska se till att han betalar.

Bumble drog en suck av lättnad när poliserna avlägsnade sig. Men han blev ganska häpen när han kastade en blick över axeln och upptäckte att det var de inte ensamma om.

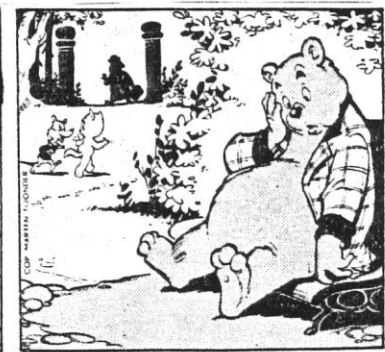
— Hm, era spetsdrivande kusiner har visst också ledsnat, konstaterade Tom Puss. Undrar vart de ska ta vägen?

— Hem, pep en liten röst bredvid dem. Det var förstås advokat Probbelkorn.

— Men de har ju inget hem att ta vägen till! utropade Bumble. De vill inte låta mig ge dem ett.

— Det beror på att de för stolta för gåvor och allmosor, förklarade advo-

katen. De KRAVER ett nytt hus av er, som ersättning för sveda och värk! Och det har jag ordnat nu. Smart, va? Bumble satte sig ner med en tung suck.

— De KRÄVER ett hus av mig, mumlade han, i stället för att låta mig GE dem ett. Vilken värld!

Just då dök det upp en välkänd figur och lyfte på hatten.

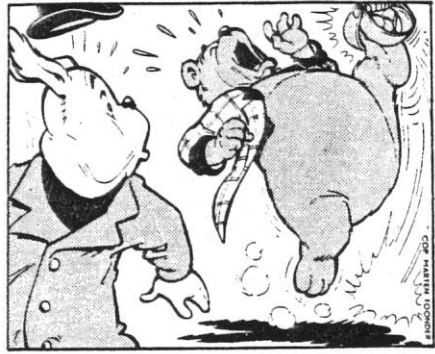
— God afton, herr Oliver, sade den trogne betjänten Josef. Jag noterade just åsynen av era kusiners avfärd och tar mig därför friheten att än en gång erbjuda er mina tjänster.

— Åh... verkligen? sade Bumb-

le. Det är utmärkt, Josef! Ni kan börja med att laga en god middag åt oss. Kusine Livias halvkokta böror började ta på min känsliga konstitution om ni förstår hur jag menar.

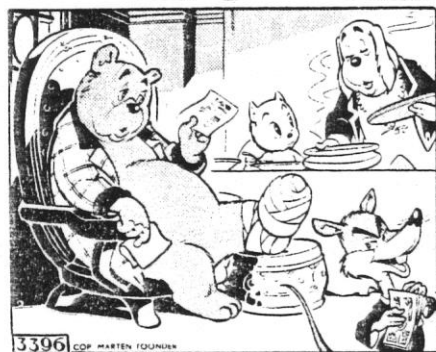
— Synnerligen lättfattligt, om jag så får uttrycka mig, sade betjänten. Jag utgår alltså ifrån att

era kusiners närvaro och hushåll härstades inte var helt i er smak?

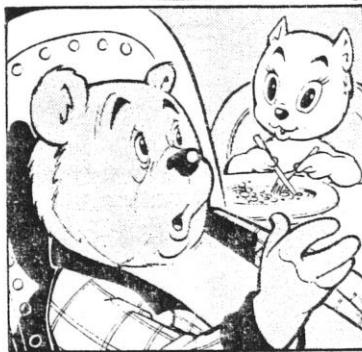
— Inte det minsta, grumsade Bumble. Jag ansträngde mig så våldsamt för att vinna deras förtroende att jag misslyckades fullständigt... AJ!

Han hade trampat rakt på en av kusin Hinks kvarglömda björnsaxar!

Tom Puss njöt helhjärtat av Josefs kokkonst vid middagen, men Bumble kände sig ganska nedslagen. Dels gjorde det ont i hans fot och dels hade han just fått mottaga advokat Probbelkorns sista och mest sifferrika räkning.

— Otrevlig karl, muttrade han när advokaten avlägsnat sig. Han har fått mig att betala ersättning

för mina kusiners lidande, för deras nya hem och flyttkostnader och allt möjligt — men allt har KRÄVTS av mig! Varför fick jag inte SKÄNKA dem pengarna av mitt hjärtas godhet?

— Bekymra er inte om det, herr Oliver, sade Tom Puss. Huvudsaken är att borgmästaren, herr

Dörrknackare, specerihandlare Greatgrit och alla era kusiner äntligen är nöjda och belättna.

Men Bumble vägrade att själv vara nöjd och belåten — och som vi sett är det inte lätt att känna någon tillfredsställelse i umgänget med släktingar av sådant slag som spetsdrivarna i Drollebygd!